

душицо, какъ ся голѣми конь-атъ подъ него! Та и подъ кого конь може да ся голѣми, ако не подъ него. Поглѣдни, той грѣк като слънце, кожухъ шить со злато, наметнѣтъ връзъ брѣнѣж, шлемъ кованъ отъ злато, сребрѣнъ бѣлѣгъ, саба въ рѣкѣ. . . . Да ли ѣ той?

— Ахъ доста! не дѣй ми дума за него, Туллò, отговори сръдито Райна.

— Не дѣй ми дума! Азъ заръ тебе думамъ? азъ сама си думамъ. И по хубавецъ и по сръдченъ отъ него нѣма въ цѣло царство. Азъ съмъ стара, и то ми ѣ драго като го глѣдамъ, а на момѣ не ѣ чудно и да ся заглѣда въ него.

— Туллò! извъка Райна, безъ да ще.

— Ты ми си господарчица, але още не ми си станѣла господарка да мя хокашъ, каза идосано баба-та, не сѣ мя приставили да ти бѣдѣ робыни.

— Остави мя! рече Райна, и ся оттегли на странѣ.

— Не знаѣж кого да слушамъ, тебе ли царкыниѣж младѣ и незрѣлѣж, или царь-атъ баща-ти? Той ми ѣ зарѣчалъ да тя глѣдамъ, и азъ него слушамъ; роднѣ майка нѣмашъ, а то какъ-ва-то има.